

ნისიად მცხოვრები ერთი

გიყვართ არითმეტიკა? მაშინ დავინწყით.

გასულ წელს საქართველოში **1 095 216** ცარი ახალი მობილური ტერეფონი გაიყიდა. საქსტატის ინფორმაციით კი საშუალო ხედუასი 2016 წელს **940 დარი** იყო. გაყიდვური ტერეფონების საერთო ღირებულებამ **120 მილიონი დოლარი** ანუ **324 მილიონი დარი** შეადგინა. საშუალოდ მობილურის ღირებულება კი **109 დოლარი** ანუ **296 დარია**.

თუ გავითვარისწინებთ, რომ რიგითი მოქალაქე საშუალო ხედუასზე ბევრად ნაკლებს გამოიმუშავებს ან საერთოდ უმუშევარია, შენაძენის გაკეთება უმეტესობას განვადებით უწევს. ამიტომ, სავსებით დასაშვებია, რომ ახარნაყიდმა ტექნიკამ მარევე დომბარდების საცავებში გადაინაცვლოს.

ამოცანა გვეკითხება, საერთო ჯამში რამდენი დარი ექნებათ გადასახდელი დამგირავებლებს, თუ მოსახლეობა **3.7 მილიონს** შეადგენს, ქვეყანაში კი **1000-ზე** მეტი დომბარდია? და შეძლებენ თუ არა საკუთარი ნივთების გამოსყიდვას?

აღსანიშნავია, რომ 2015 წელთან შედარებით ტერეფონებში გადახდირი თანხა **25 მილიონი დოლარით** არის გაზრდირი. მობილური ტერეფონების გარდა, 2016 წელს საქართველოში საზღვარგარეთიდან **112 667 ცარი** ტერევიზორი შემოვიდა, **108 615 ცარი** სარეცხი მანქანა და **65 542 ცარი** კონდიციონერი. ინფორმაციას [საქსტატი](#) ავრცელებს.

რატომღაც ქართველებს ნისიად ცხოვრება მანკიერ ჩვევად ექცათ.

ბანკებმაც აიტაცეს ეს ტარლა, განვადებებსა და კრედიტებს უკვე თითქმის განურჩევლად იძღვევიან. „მიიღე“, „აიღე“, „აისრუდე“, „გაახარე“ და სხვა მსგავსი წამახარისებელი სლოგანებით მომხმარებლის „ეგოს“ ანებივრებენ და უბიძგებენ, არაგათვადისწინებუდი ხარჯები გაწიოს.

ინფლაციისა და მზარდი ფასების პირობებში, მცირე ხედვასით ნაყიდი ნივთი, უპროცენტო განვადებითაც კი, ოჯახის ბიუჯეტს საგრძნობლად აზარადებს. საარსებო თანხის ანდა ნივთის საფასურის დაფარვისთვის საჭირო ფუდის მისაღებად მოქადაქე დომბარდს მიმართავს და ასეთ სასიამოვნო შენაძენს მაღალი პროცენტის პირობით აგირავებს. გამოიტანს თუ არა ნივთს დომბარდიდან, კიდევ საკითხავია. ამრიგად, ნისიად ცხოვრების მოყვარული ვადების წრეში ექცევა, საიდანაც თავის დაღწევა უფრო და უფრო უჭირს.

საქართველოში სადომბარდო ბიზნესი სახედმწიფოს კონტროლის მიღმაა დარჩენილი, ასე რომ დომბარდის მფლობელები სახედმწიფოს წინაშე არ არიან ანგარიშვადდებუდნი, არც მათ მიერ გაცემული სესხებისა და მომხმარებელთა რაოდენობის შესახებ ასაჯაროებენ ინფორმაციას. თუმცა, საქართველოს ისედაც შემცირებული და გაღარიბებული მოსახლეობის გათვადისწინებით, კრეენტთა რაოდენობის გამომანგარიშება საკმაოდ მარტივი იქნება.

საბანკო სისტემის ექსპერტის დია ველიავას აზრით, დომბარდებში ჩაბარებული ნივთების რაოდენობის მატება მოსახლეობის ცხოვრების დონის დაცემის მანიშნებელია. როგორც მან **bpi-ისთვის** მიცემული ინტერვიუში აღნიშნა, მსოფლიოში მიმდინარე ნეგატიური ეკონომიკური პროცესები არა მხოლოდ ქვეყნის ეკონომიკაზე, არამედ საქართველოს

მოსახლეობის ცხოვრების ღონეზვეც აისახება.

„ ცივილიზებულ ქვეყნებში საღმრთოდო საქმიანობის შესახებ სპეციალური კანონი არსებობს. ჩვენთან კი ეს ბაზარი საკმაოდ ვერული და დაურეგულირებელია. მართალია, ევროპაში განვევრიანებას ვჩქარობთ, თუმცა, ურიგო არ იქნება სახერმწიფო ევროპური სტანდარტების დანერგვაზვეც თუ იზრუნებს და მომხმარებელი ინტერესებს კანონით დაცავს“. – განაცახადა რია ელიავამ.

მომხმარებელი უფრებების დაცვისა კი რა მოგახსენოთ, როდესაც ქვეყანაში კანონი „მომხმარებელი უფრებების დაცვის შესახებ“ გაუქმებულია...

ანა ბახტაძე